

Cine se mai amuză?

Ochiul bucureșteanului, scutit în fine de ploile toamnei/iernii/primăverii și proaspăt deprins cu praful, căldura și ploile verii, este, în perioada 25–28 mai, pradă unei stupefacții: Gag Fest (fiu al "Lunii Bucureștiului", organizat, în principal, de Teatrul de Comedie).

picturi pe șevalet sau, cu aceeași tempera, să-și combine culorile pe mâinile unor fete drăguțe din public? Să se agațe de trecătorii onorabili, imitându-i până la exasperare ori barându-le calea, cu surâs inocent, într-un cordon ca la "Țară, țară, vrem ostași!"? Amintim, în plus, și unul dintre coș-

încremeneală și... ba dansau, ba îți ofereau flori, ba începeau să-ți facă portretul (100 de lei linia), ba se repezeau la tine cu halebarda. Vorba unei doamne care a înțeles perfect situația: "Eu îți dau bani și tu mă sperii?".

Și toate astea – culmea ironiei – sub privirile protectoare ale gardienilor publici. Ei au garantat ca, neamenințată de ironiile gospodinelor ori ale cheflilor, petrecerea să fie cât mai de soi. Un singur loc a scăpat de veselia generală: Hanul cu Tei, unde aceiași cântăreți folk ofereau lacrimi și versuri, pe acorduri de chitară, aceluiași statornic public.

"Drumeții" Lipscanilor au fost doar indiferenți, uimiți, indignați, absenți. Bucuria de a intra în joc (evident, nu tocmai la bătaia cu frișcă) a lipsit aproape cu desăvârșire. Nu au făcut "nebulii" decât, între alții, studenții ai Secției de Teatru de la Facultatea de Arte Hyperion, elevi ai Liceului Tonitza, actori de la Teatrul studențesc Podul, cercul de muzică folk „Trei ceasuri bune de marți” al Casei de Cultură Studențească. Mai are cineva curajul să se amuze? Chiar așa, cine s-a amuzat la Gag Fest? Din păcate, cu excepția copiilor și a unor mame încântate de veselia odraslelor, numai gag-iștii.

Mirona Hărăbor

Drumul zilnic la (de la) serviciu, la (de la) bere și alte drumuri ce trec prin zona Lipscani sunt intersectate de întâmplări care e greu de crezut că se pot petrece în vecinătatea comercianților de blugi, răcoritoare ori muzică turcească. Se vede cu ochiul liber al bucureșteanului că noile isprăvi nu sunt de-ale locului: cine dintre obișnuiții zonei (cam evitată de către unii) s-ar apuca să deseneze pe asfalt, să facă

învălmășeală încât "stăătorul" pe margine nu știe de se va afla, peste câteva clipe, tot într-o postură pasivă ori (variantă rămasă în stadiul de spaimă) se va pomeni bombardat cu proiectilele albe și lipicioase pe propriile haine de oraș și pe vitrinele propriului magazin. Ca să nu mai vorbim despre "statuile mișcătoare" care, dacă le strecurai un bănuț în cutia cu care erau prevăzute, se trezeau din

Sf flash

Titlul lung și piesa scurtă

Să scrii o piesă lungă, *full-time play*, nu-i chiar la îndemâna oricui. Dacă duci la bun sfârșit această chinuitoare activitate, nimeni nu poate garanta că piesa e bună. Ceea ce însă e cel mai greu este să-i dai un titlu. Bag seamă, de la o vreme, că, osteniți de efortul de a scrie piesa, autorii dramatici rămân, în inerția scrisului lung, să pună un titlu care să fie poem sau roman în sine.

Un titlu ca *Hoții*, *Othello*, *Năpasta* nu e suficient de clar, se vede treaba. Autorii vor probabil să pună în titlu ceea ce au uitat sau n-au putut să scrie în text. E ca și cum pe colivă nu s-ar pune o singură bomboană, ci întregul sortiment de mostre al cofetăriei.

Dar un singur titlu, oricât de lung, nu-i suficient! El trebuie urmat de un titlu alternativ unit de primul prin disjuncție.

Ba chiar de mai multe. Mă și gândesc la o piesă pe care s-o numesc *Viața și opera unui elefant alb de la ciroul de stat din Harare* sau *Cum să umpli arca lui Noe cu girafe pitice*. E clar că, la asemenea titlu ofertant, scrierea piesei propriu-zise ar fi doar o inadmisibilă redundanță.

Astfel de titluri merg folosite, în glumă, o singură dată, de hazul și hatârul esteților. A persevera înseamnă a da dovadă nu numai de prost-gust, dar chiar de ignorarea interesului propriu. Căci nu văd vreun amator de teatru sunându-și logodnica și întrebând-o:

- Ce faci deseară? Nu vrei să mergem la *Calul de dar cu trei copite de aur* sau *Cum să te apropii de o femeie jinând în mână o bătă de base-ball*?

Horia Gârbea